

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У-2161/10 (2007)
Дана 10. јун 2011. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Гордана Сукновић Бојација и Мирјана Цветковић, чланови већа, уз учешће судијског саветника Наташе Малинић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца „П. Ц“ Д.О.О, ул. ..., кога заступа Г. П., директор, ради поништаја решења КОМИСИЈЕ ЗА ЗАШТИТУ КОНКУРЕНЦИЈЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, број 6/0-02-138/07-15 од 26.11.2007. године, уз учешће заинтересованог лица ТРГОВИНСКО АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО „Ц М.“ из Б., ул. ..., у предмету издавања одобрења за спровођење концентрације, у нејавној седници већа одржаној дана 10.06.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, број 6/0-02-138/07-15 од 26.11.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем је одбијен је захтев Друштва за промет и услуге „П.Ц“ д. о. о. Б. за издавање одобрења за спровођење концентрације између Друштва за промет и услуге „П.Ц“ д.о. о. Б., ..., и Т. а. д. „Ц М.“ а. д. Б.,..., ставом 2. диспозитива наведеног Решења утврђује се обавеза и налаже се Друштву „П.Ц“ д.о. о. да за издавање овог решења уплати

накнаду у износу 90.000,00 динара на рачун Комисије код Управе за трезор, бр. 840-880668-16 са позивом на бр. 6/0-02-138/07-15, у року од 7 дана од дана пријема овог Решења, а ставом 3. да се ово Решење објављује у „Службеном гласнику РС“.

У тужби поднетој Врховном суду Србије, дана 26.12.2007. године, која је код истог заведена под бр. У-10506/07, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи. Ово због тога, што сматра да у оспореном решењу није правилно примењен закон, други пропис, односно општи акт, конкретно, Закон о тржишту хартија од вредност и других финансијских инструмената, Закон о заштити конкуренције, Антимонополски закон, Правилник о садржини и форми понуде за преузимање акција као и Уредба Владе Републике Србије о садржини и начину подношења захтева за издавање одобрења за спровођење концентрације, као и Уредба о критеријумима за утврђивање релевантног тржишта. Такође, у оспореном решењу није поступљено по правилима поступка, а нарочито што чињенично стање није правилно утврђено, а из утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Напомиње да је дана 17.01.2006. године, поднео захтев за издавање одобрења за спровођење концентрације која настаје стицањем акција „Ц.М.“ у коме је навео да је понуда за преузимање одобрена пре ступања на снагу Закона, да је овај захтев благовремено допунио 23.02.2006. године, и 11.05.2006. године, да је од Комисије тражио додатни рок за поступање по предметном захтеву, који рок му је Комисија и дозволила да би дана 10.07.2006. године, Комисија за заштиту конкуренције његов захтев одбила. Оваквим поступањем, Комисија је ретроактивно применила Закон о заштити конкуренције, јер тужилац сматра да Комисија није била надлежна да донесе побијано решење, јер се на основу Закона њена надлежност није простирала на трансакцију о којој је у решењу одлучивано. Сем тога, Комисија је прекорачила рок из члана 23. став 5. Закона о заштити конкуренције. Сматра да побијано решење Комисије представља непостојећи правни акт, те да не производи никакво правно дејство. Доношењем спорног решења, Комисија није у свему поступила у складу са примедбама и правним схватањима Врховног суда Србије, изнетим у пресуди У бр. 4466/06 од 13.9.2007. године, којим је претходно решење Комисије поништено. Ово посебно због тога, што Комисија није овлашћена да одређује дискрециону оцену, већ је дужна да примени јасне критеријуме које је, у складу са чланом 6. Закона утврдила Влада Републике Србије, Уредбом о критеријумима за утврђивање релевантног тржишта.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану. Уједно напомиње да је неспорна тврдња тужиоца да тужени није био надлежан да донесе побијано решење, јер је концентрација започета и спроведена пре ступања на снагу Закона о заштити конкуренције. Сматра да је неоснована тврдња да се пропуштањем рока за доношење решења у поступку по захтеву за издавање одобрења за спровођење концентрације од стране тужиоца, има сматрати да је концентрација одобрена, да је тужени погрешно применио закон, други пропис или општи акт, неправилно утврдио чињенично стање и на основу утврђених чињеница извео неправилан закључак у погледу чињеничног стања, прекорачивши границе овлашћења и циљ ради којег је овлашћење дато, због тога што тужиоцу није условно одобрио концентрације, као што је и нетачна тврдња да није поступио по налозима из пресуде Врховног суда Србије, да је неправилно утврдио релевантно тржиште, а погрешну тржишну структуру, да је погрешно проценио уделе и позиције стварних и потенцијалних конкурената, да се није бавио нивоом „унутрашње и међународне конкурентности“, да је погрешно утврдио и оценио његов тржишни положај и његову тржишну моћ, могућности избора добављача и корисника, препреке и улазак на релевантно тржиште, трендове, понуде и потражње, техничког и економског развоја, интересе потрошача, о чему даје детаљно образложење.

Заинтересовано лице, у одговору на тужбу, не спори чињеничне наводе из тужбе и не оспорава тужбени захтев. Сматра да је тужбени захтев у целости основан и истом се придружује.

Управни суд је дана 01. јануара 2010. године, сагласно одредбама члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), у вези члана 29. став 1. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09), преузео нерешене предмете по управним споровима покренутим пред Врховним судом Србије и окружним судовима до 31. децембра 2009. године.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку, у смислу члана 38. став 1. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, бр. 46/96), који се у овом случају има применити према одредбама члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са члана 39. став 1. истог Закона, Управни суд је,

оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управно-правне ствари, нашао да је тужба основана.

Према уводу оспореног решења, тужени орган је одлуку донео на основу члана 27. став 1. тачка 5. Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС“, бр. 79/05), и на основу Одлуке Савета Комисије са 68. седнице од 14.11.2007. године, члана 192. Закона о општем управном поступку, а у вези са чланом 52. став 1. Закона о заштити конкуренције, и члана 2. тачка 7. Тарифника о висини накнада за послове из надлежности Комисије за заштиту конкуренције („Службени гласник РС“, бр. 58/06). Према одредби члана 27. став 1. тачка 5. Закона о заштити конкуренције, Комисија може по захтеву да одбије захтев за издавање одобрења за спровођење концентрације, ако тражено спровођење битно спречава, ограничава или нарушава конкуренцију, пре свега стварањем, односно јачањем доминантног положаја на тражишту, а одредбом члана 52. став 1. наведеног Закона прописано је да у поступку пред Комисијом се примењују одредбе закона којим се уређује општи управни поступак, ако другачије није прописано овим Законом. Закон о заштити конкуренције у члану 33. став 1., као и Статут Комисије у члану 11. став 2. („Службени гласник РС“, бр. 47/06), прописују, да је орган Комисије Савет Комисије који доноси све одлуке и друге акте о питањима из надлежности Комисије. У уводу оспореног решења наведено је да је решење донела Комисија, али није означен орган који је означен као доносилац одлука напред цитираним Законом и Статутом. Из оспореног решења се, дакле, види да је доносилац решења означено правно лице у уводу решења, а у потпису је решење потписао председник Савета Комисије за заштиту конкуренције проф. др Дијана Марковић-Бајаловић.

Према одредби члана 45. став 1. и став 2. Закона о заштити конкуренције, рад Савета је јаван, а Савет одлучује већином гласова присутних чланова, ако је испуњен кворум од најмање 3 члана, а ставом 3. прописано је, да у случају једнаке поделе гласова одлучује глас председника Савета, а у случају његове спречености, одлучује глас заменика председника Савета, као и да члан Савета при доношењу одлуке у поједином предмету може да издвоји мишљење, писмено или усмено на записник – став 4. У спису предмета налази се записник о већању и гласању бр. 1/0-04-560/07-3 од 14.11.2007. године, састављен у Комисији за заштиту конкуренције на дан 14.11.2007. године, по предмету: одлучивање по захтеву за издавање одобрења за спровођење концентрације између „П.Ц“ д. о. о. Б. и „Ц М.“ А.Д. Београд, у поновном поступку на основу пресуде Врховног суда Србије, где су наведени председник и

чланови, који је потписан од стране председника проф. др Д.М.-Б., али је из самог записника видљиво да ни председник ни чланови нису означени као председник и чланови Савета који је надлежан за доношење одлука у конкретном случају. У истом је, управо назначено да је састављен у Комисији за заштиту конкуренције а не од стране надлежног Савета. По ставу овог суда, у складу са одредбом члана 69. Закона о општем управном поступку, при доношењу одлуке о захтеву тужиоца Савет Комисије за заштиту конкуренције, који је као орган требало назначити у уводу решења морао је да сачини посебан записник, који ће садржати све елементе прописане одредбом члана 69. став 2. Закона о општем управном поступку, како би суд на несумњив начин могао оценити да ли је оспорено решење донето у свему сагласно одредбама члана 45. Закона о заштити конкуренције.

Стога је у поновном поступку потребно отклонити све наведене битне повреде поступка на које је указано у овој пресуди, као и правилно и потпуно утврдити чињенично стање и на исто правилно применити материјално право.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву, на основу одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, бр. 46/96), који се примењује на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), с тим што су примедбе суда у погледу поступка изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган на основу одредбе члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ,

дана 10. јуна 2011. године, III-3 У-2161/10 (2007)

Записничар

Наташа Малинић, с.р.

Председник већа – судија

Сузана Гудураш, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АБ